

Marion Pauw
Hemelen

2015
Uitgeverij XL
Zoetermeer

Hoofdstuk 1

Het had logisch geleken om bij Willem af te spreken. Goeie ouwe Willem, het menselijk equivalent van Zwitserland, en bovendien in het bezit van een ruime eetkeuken. ‘Bij mij kunnen we lekker rustig praten,’ had hij aan de telefoon gezegd. Zowel Marloes als Lot slaagde erin dit als een belediging te zien, daarin leken de halfzussen dan weer wél op elkaar.

Lot arriveerde een halfuur te laat bij de villa, die veel mensen wanstaltig zouden noemen, maar waar Willem zelf heel trots op was. Het huis was opgetrokken uit okerkleurig, overduidelijk kunstmatig oud gemaakt baksteen, met hoge ramen en een overkapte entree alsof het de ingang van een vijfsterrenhotel betrof. Een echt statement-huis, zo had de architect het ontwerp destijds aan Willem verkocht.

Marloes’ poederblauwe Fiat 500 met open dakje stond uiteraard al keurig geparkeerd op het grindpad. Er was geen krasje, geen vlekje op te zien, alsof hij rechtstreeks uit de showroom was komen rijden. Lot onderdrukte de impuls om met haar sleutels een mooie, rechte streep over de zijkant te maken. Ze deed haar best om zelfverzekerd naar de voordeur te lopen, voor het geval er iemand uit het raam keek. Al op jonge leeftijd had ze geleerd nooit haar zwakheid te tonen aan haar oudere halfbroer en halfzus.

Hanneke deed open. Ze droeg – zoals altijd, eigenlijk – een gezellige bloes in pasteltinten en had blijkbaar niet door dat een van de knoopjes open was gesprongen, waardoor er een huidkleurige beha zichtbaar was.

‘Lot!’ riep ze overdreven verheugd uit. ‘Lang niet gezien. Wat zie je er goed uit, ben je afgefallen?’

Lot was zeker niet afgefallen, simpelweg omdat ze te neurotisch was om ooit aan te komen. Maar dit zei Hanneke nou eenmaal altijd tegen haar vriendinnen om hun een goed gevoel te geven. Het was Lot niet duidelijk of Hanneke zich niet bewust was van de gespannen familieverhoudingen, of er gewoon voor koos om te doen of er niets aan de hand was. Daarom glimlachte Lot maar zo warm als haar onwillige gezichtsspieren toelieten en liet ze zich bezoenen door de oudrozege-stifte lippen.

‘Kom verder,’ zei Hanneke met een overdreven handgebaar. ‘We waren al op je aan het wachten.’ Ze leidde Lot door de natuurstenen gang naar de eetkeuken.

Marloes en Willem zaten aan de grote tafel, met koffie en appelgebak (speciaal voor de gelegenheid door Hanneke gebakken). Lot bleef staan. Heel even leek ze weer op het onzekere kind dat ze ooit was; ze schuifelde onhandig met haar voeten en richtte haar blik op de grond. Daarna rechtte ze haar rug en keek ze Marloes en Willem hooghartig aan.

‘Dag Lot,’ zei Marloes met een ijzige stem. Ze was nog

meer op haar moeder gaan lijken dan de laatste keer dat Lot haar had gezien. Hetzelfde verongelijkte gezicht met het dikke, kortgeknipte haar als van een deurmat. Al was Marloes' haar auberginekleurig geverfd en dat van haar moeder een jeugdig blond dat haar bejaarde lichaam niet meer kon waarmaken.

'Lot,' zei Willem met de stem die hij ook gebruikte bij speeches op personeelsfeestjes. 'Fijn dat je er bent. Ga zitten.'

'Koffie?' nam Hanneke het naadloos over. 'Gebak?' 'Iets sterkers graag.'

'Wijntje?'

'Heb je geen whisky?'

Hanneke wierp een vragende blik op Willem. 'Ik geloof van wel,' zei ze toen.

'Met ijs, graag.'

Hanneke liep de keuken uit om de fles te halen. Willem, Marloes en Lot zaten een moment zwijgend in het niets te staren. Toen Hanneke terugkwam met de fles, was de opluchting voelbaar.

'Ijs wilde je toch?' kwebbelde Hanneke terwijl ze de vriezerdeur opendeed. Een enorme vriezer met genoeg ruimte om een halve koe of een niet al te groot lijk te verstoppert. 'Bij ons drinkt niemand sterkedrank, maar toevallig hadden we nog een fles liggen.' Ze sloeg luidruchtig de ijsblokjes uit de plastic vorm op het aanrecht.

Nadat ze het glas voor Lot had neergezet en ging zitten, bleef het opnieuw een tijdje stil.

‘Zo,’ zei Willem uiteindelijk. ‘We moeten het over pa hebben.’

Even keken Marloes en Lot elkaar per ongeluk aan, maar ze wendden hun ogen snel weer af, Marloes net iets sneller dan Lot.

‘Het gaat niet goed met hem,’ vervolgde Willem. ‘En daarom wilden Marloes en ik even met je zitten. We vinden dat hij zich de laatste tijd nogal vreemd gedraagt.’

‘Vreemd is niet het goede woord,’ zei Lot. ‘Asociaal, zou ik eerder zeggen.’

‘Laten we nu niet ons hoofd breken over de juiste formulering,’ zei Willem snel. Willem de redder, Willem het braafste jongetje van de klas. Hanneke knikte instemmend; ze had zelf niet door dat ze dat deed bij alles wat haar man zei. We kiezen in het ongunstigste geval een partner die ons op de kwellingen van het verleden blijft drukken. In het gunstigste geval kiezen we een partner die compenseert wat we in onze jeugd hebben gemist. Lot had het eerste gedaan. Willem het laatste.

Lot zei niets, maar voelde haar kaakspieren aanspannen. Ze nam snel een slok van de whisky. Smerig spul. ‘Nu heeft Ron niet bepaald een geschiedenis van verantwoordelijk gedrag, maar zoals hij nu bezig is, vraag

ik me af of we er rekening mee moeten houden dat er iets anders aan de hand is,' ging Willem verder op een toon alsof hij dit had ingestudeerd.

Er viel een stilte.

'Zijn gedrag zou kunnen duiden op beginnende dementie,' voegde Marloes eraan toe.

'Wat denk jij?' vroeg Willem aan Lot. 'Jij ziet hem misschien wel het meest.' Omdat Marloes gekwetst keek, voegde hij er snel aan toe: 'Omdat jij fulltime in de zaak werkt, bedoel ik.'

'Ik denk niets,' zei Lot stug.

'Maar je zult toch niet ontkennen dat het raar is dat hij al dat geld uitgeeft aan prostituees?'

'Hij doet research.' Lot nam een grote slok whisky en keek Marloes met een valse glimlach aan. 'Naar lokstoffen.'

'Naar lókstoffen?'

'Precies. Hij wil een crème op de markt brengen waarmee lelijke oude mannetjes zoals hij in de smaak vallen bij de vrouwtjes.'

'Zullen we deze discussie nu niet voeren?' vroeg Willem. 'Dat lijkt me meer iets voor op kantoor. We hebben het nu over Ron privé.'

'Dat is toch juist het probleem?' zei Lot. 'Er is geen privé-Ron. Hij sleept al zijn privéaangelegenheden de zaak in. Wat dat betreft snap ik niet waarom we dit bij jou thuis bespreken, en wat Marloes hier doet.'

Hanneke keek schichtig van de een naar de ander. 'Iemand nog koffie?' vroeg ze toen maar snel. 'Lekker, schat,' zei Willem. Hij wendde zich tot Lot. 'Marloes is natuurlijk wel aandeelhouder, en ze is net zo goed zijn dochter als jij.' 'Ze heeft een minderheidsbelang. Vijf procent.' Marloes haalde diep adem. Ze had zich overduidelijk voorgenomen zich neutraal op te stellen, hoe onredelijk haar halfzusje zich ook zou gedragen. 'Je hebt toch zelf ook wel door dat het heel slecht gaat met de zaak,' zei ze. 'We zaten natuurlijk al in zwaar weer door de crisis, maar als Ron ook nog eens tonnen aan prostitees gaat uitgeven...' 'Tot op de dag van vandaag bijna tachtigduizend euro,' zei Willem. 'Het wordt iedere maand moeilijker om de salarissen uit te betalen. Deze maand gaat het nog net, maar volgende maand hebben we een probleem. Ik heb Herman al naar al onze leveranciers laten bellen om uitstel van betaling te vragen. Het gaat helemaal mis als Ron zo doorgaat.' 'Waarom hoor ik dit nu pas? Dit soort dingen hoor jij toch tijdens de managementvergaderingen te melden?' vroeg Lot. 'Ik wil geen paniek in de zaak.' Willem voelde dat hij zijn geduld begon te verliezen. 'Dat snap je toch wel?' 'Je wilt geen paniek? En daarom heb je Herman alle leveranciers laten bellen?'

‘Herman is uiterst discreet, zoals je weet. Hij zou nooit iets doen om onze familie te schaden.’

‘En onze leveranciers, zijn die ook discreet?’

‘Laten we het gesprek alsjeblieft bij pa houden,’ zei Marloes. ‘Want inderdaad, Lot, dit soort dingen bespreken jullie maar op de zaak. Waar het om gaat, is dat Ron moet stoppen met zijn idiote gedrag. Hij is toch veel te oud voor deze onzin?’

‘We moeten onderzoeken of we hem kunnen uitkopen.’ Willem keek hen een voor een nadrukkelijk aan, ook Hanneke. ‘Er is nog iets wat ik jullie moet vertellen.’

‘En dat is?’ vroeg Marloes.

Willem schraapte zijn keel. ‘Weten jullie nog dat er tien jaar geleden een bod kwam, maar dat Ron de zaak niet wilde verkopen?’

‘Ja...’ Marloes leunde naar Willem toe. Het schoot door Lot heen dat haar houding iets kunstmatigs had, alsof ze een actieve luisterhouding imiteerde.

‘Nou, ik wil niet voorbarig zijn, maar... er wordt aan ons gesnuffeld.’

‘Gesnuffeld,’ herhaalde Lot sarcastisch, maar niemand lette op haar.

‘Op de golfbaan hoorde ik dat er binnenkort weleens een nieuw bod zou kunnen komen, van een andere grote partij.’

‘Leuk dat je dit nu pas aan mij vertelt,’ zei Lot. ‘Wat

was mijn functie ook alweer? O ja, directeur. Hanneke, heb je nog een whisky voor me?’

Terwijl Hanneke opsprong alsof ze het record bijschenken moest verbreken en Marloes haar halfzusje afkeurend aankeek, zei Willem: ‘Er is nog helemaal niets zeker. Gesnuffeld, zei ik toch.’

‘Het wordt toch niets zolang Ron nog grootaandeelhouder is,’ zei Marloes zuur. ‘Dat hebben we de vorige keer gezien.’

‘En al helemaal nu bekend is dat pa iedere maand een substantieel deel van de omzet in bordelen uitgeeft. Daarom moeten wij het er als kinderen en aandeelhouders eens goed over hebben wat we met pa aan moeten,’ zei Willem.

‘Vind jij pa niet verward?’ vroeg Marloes aan Lot. Haar toon was opeens heel anders, bijna slijmerig. ‘Valt het jou niet op dat hij dingen moeilijk kan onthouden, zich niet meer goed kan oriënteren, niet meer op de juiste woorden kan komen?’

‘Heb je dat lijstje uit je hoofd geleerd?’

‘Werk nou even mee, Lot,’ zei Willem. ‘Jij wilt toch ook wat het beste is voor de zaak? En voor pa zelf, natuurlijk. Straks gaat het nog helemaal mis. Krijgt hij schulden bij de verkeerde mensen. Loopt hij een nare ziekte op. Ik noem maar wat.’

Het was weer twee tegen één, zoals het altijd al geweest was. Mooi dat Lot niet mee ging werken. ‘Het valt mij

juist op dat pa bijzonder vitaal is. Energiek. Helder. Waarschijnlijk omdat de leidingen zo goed worden doorgesmeerd de laatste tijd.' Ze nam een slok uit het glas dat Hanneke met angstogen voor haar had neergezet. De whisky brandde in haar keel. 'Vind je het erg als ik hier rook?'

Hanneke en Willem wisselden een blik. 'Natuurlijk niet,' zei Hanneke. 'Ik heb misschien nog wel ergens een asbak.'

'Ik wist niet dat jij rookt,' zei Willem.

Lot stak een sigaret op en inhaleerde diep.

'Je kunt toch niet beweren dat hij helder is als hij iedere nacht in bordelen rondhangt,' zei Marloes fel. 'Waar ben je mee bezig? Aan wiens kant sta jij eigenlijk?'

'Ik heb hem vrijdagmiddag nog gesproken. Hij was zeer goed te pas. Hij zei nog iets over jou. Wat was het nou ook alweer? O ja, dat je steeds meer op je moeder gaat lijken.'

'Er valt niet met jou te praten,' zei Marloes. 'Ik zei toch dat het zo zou lopen, of niet, Willem?'

'Lot, toe nou, werk nou even mee,' zei Willem.

'Waaraan? Dat we pa dement laten verklaren en hem laten opsluiten in een verzorgingshuis?'

'Je kunt toch niet ontkennen dat hij raar doet de laatste tijd?' zei Marloes verontwaardigd.

'Hij is altijd raar geweest. Wat zeg ik, hij is altijd al een klootzak geweest. Een enorme klootzak met een hoofd-